

Povinnost a věrnost.

Plnění povinností vždy platilo za nejvyšší ctnost člověka. U všech národů bylo považováno za hodnotu, která byla výše než všechno ostatní, výše než život sám. Bylo tak ceněno, že si dokonce udrželo první místo také mezi rozumovými lidmi, kterým nebylo nakonec již nic svaté kromě vlastního rozumu, jemuž se otrocky podrobili. Vědomí nutného plnění povinností zůstalo, čímž nemohla otrást ani nadvláda rozumu. Avšak temnota přece našla bod, jímž pronikla, a zahryzla se do **kořenů**. Posunula v tomto tak jako všude **pojem**. Myšlenka na plnění povinností zůstala, avšak **povinnosti samotné** byly stanoveny rozumem a tím pozemsky vázané, byly kusým dílem a nedokonalé.

Je tudíž jen samozřejmé, že člověk citu často nemůže uznat jemu určené povinnosti za správné. Přichází do rozporu se sebou samým. Plnění povinností platí také pro něj jako jeden z nejvyšších zákonů, který člověk má plnit, a přece si musí současně říci, že při plnění jemu uložených povinností jedná proti svému přesvědčení. Následkem toho je, že nejen v nitru tohoto člověka, který se takto mučí, nýbrž i v jemnohmotném světě povstávají skrze tento stav formy, které také u jiných způsobují nespokojenost a svár. Tím přenáší se nákaza reptání a nespokojenosti na širší kruhy, jejíž vlastní příčinu není nikdo schopen nalézt. Nelze ji poznat, protože toto působení přichází z jemnohmotna. A to skrze živé formy, které vytváří citový člověk ve svém rozporu mezi svým nutkáním k plnění povinností a jinak chtějícím citem.

Nyní má zde nastat změna, aby bylo tomuto zlu zabráněno. Povinnost a vnitřní přesvědčení musí stát vůči sobě vždy **v souladu**. Je to falešné, když člověk nasazuje svůj život v plnění nějaké povinnosti, kterou v sobě nemůže uznat za správnou!

Teprve v souhlasu přesvědčení s povinností obdrží každá oběť skutečnou hodnotu. Nasazuje-li však člověk svůj život pro splnění povinnosti **bez** přesvědčení, tak se tím snižuje na prodejného žoldněře, který v cizích službách bojuje jako žoldák za peníze. Tím stává se takovýto způsob boje vraždou!

Nasazuje-li však někdo život z přesvědčení, pak nese v sobě také lásku k věci, za kterou se dobrovolně rozhodl bojovat.

A jedině to má pro něj vysokou hodnotu! Musí to učinit z lásky. Z lásky k **věci!** Tímto stává se také povinnost, kterou tím plní, **živoucí** a tak vysoce povznesenou, že její plnění staví nade všechno.

Tím se samo od sebe zcela odděluje mrtvé a strnulé plnění povinností od živoucího. A jen živoucí má duchovní hodnotu a účinek. Všechno ostatní může sloužit pouze pozemským a rozumovým účelům, jim přinášet užitek, avšak také ne na dlouho, nýbrž jen dočasně, protože jedině živoucí dostává trvalý stav.

Tak stává se plnění povinností, vycházející z přesvědčení, pravou dobrovolnou věrností a je pro vykonávajícího samozřejmou. On nechce a nemůže jednat jinak, nemůže při tom klesnout ani klopýtnout; neboť věrnost je v něm ryzí, je s ním úzce spojena, ba dokonce je jeho částí, kterou není schopen odložit.

Slepá poslušnost, slepé plnění povinností je proto tak málo cenné jako slepá víra! Obojímu schází život, protože v tom chybí láska!

Jedině v tom pozná člověk ihned rozdíl mezi pravým vědomím povinností a jen vštípeným smyslem pro povinnost. Jedno tryská z citu, druhé je uchopeno jen rozumem. Láska a povinnost nemohou proto nikdy stát proti sobě, nýbrž jsou **jedno** tam, kde byly **opravdově** prožívány, a z nich vykvétá věrnost ve smyslu Svatého Grálu!

Kde schází láska, není také žádný život a je tam všechno mrtvé. Na to poukazoval často již Kristus. Spočívá to v prazákonech stvoření, a proto to platí bez výjimky pro celý svět.

Plnění povinností, které dobrovolně a zářivě tryská z lidské duše, a takové, které je udržováno kvůli pozemskému výdělku, nelze spolu nikdy zaměňovat, nýbrž je lze velmi lehce rozeznat. Nechte proto v sobě povstat pravou věrnost, nebo zůstaňte vzdáleni toho, kde nemůžete věrnost zachovat.

Věrnost! Často opěvovaná, a přece nikdy nepochopená! Tak jako vše, má pozemský člověk také pojem věrnosti stržen hluboko dolů, zúžený a vtisknutý do strnulých forem. Velikost, svoboda, krása staly se v ní nevýraznými a chladnými. Samozřejmě stalo se **chtěným!**

Věrnost podle nynějších pojmů přestala patřit k ušlechtilosti duše a byla z ní učiněna povahová vlastnost. Rozdíl jako den a noc. Věrnost stala se tím bezduchou. Stala se povinností tam, kde to bylo nutné. Tím byla prohlášena za samostatnou, stojí na vlastních nohou, zcela sama pro sebe, a

proto ... falešně! Byla také v lidském smýšlení pokřivena a zkomolena.

Věrnost **není** něco samostatného, nýbrž je jen vlastností lásky! **Pravé lásky**, která obsahuje vše. Všechno obsáhnout však neznamená všechno současně pojmout do lidského chápání, jak to vyjadřují známá slova: „obejmout celý svět“! Všechno obsáhnout znamená: **moci směřovat ke všemu!** K osobám, jakož i k věcem! Není vázána snad na něco určitého, není jednostranně určena. Pravá láska nevylučuje nic, co je čisté nebo za čisté bude považováno, lhostejno, zda to obnáší osoby nebo vlast, jakož i práci nebo přírodu. **V tom** spočívá ono obsáhnout. A **vlastnost této opravdové** lásky je věrnost, která nesmí být považována za malou a pozemsky zúženou jako pojem cudnosti.

Skutečná věrnost bez lásky neexistuje, jakož ani žádná pravá láska není bez věrnosti. Pozemský člověk dneška však označuje plnění povinností za věrnost! **Strnulou** formu, při které se duše nemusí spoluzachvívat. To je falešné. Věrnost je **jen** vlastnost opravdové lásky, která je spojena se spravedlností, avšak nemá co do činění se zamilovaností.

Věrnost spočívá v citových záchvěvech ducha a stává se tím vlastností duše.

Člověk dnes spolehlivě slouží v plnění povinností často jiným lidem, kterými musí vnitřně pohrdat. To nelze přirozeně označit za věrnost, nýbrž to zůstává pouze převzatým plněním pozemských povinností. Je to čistě **vnější** záležitost, což může vzájemně působit přinést člověku **také jen vnější** užitek, ať už užitek v pozemských prostředcích nebo v pozemské vážnosti.

Pravá věrnost se nemůže v takovýchto případech dostavit, protože ta chce být přinesena **dobrovolně** s láskou, od níž ji nelze odloučit. Proto také věrnost není schopna působit samostatně!

Kdyby však lidé žili opravdovou láskou, jak to Bůh žádá, tak stal by se tento stav sám pákou k tomu, aby se mezi lidmi změnilo mnohé, ba všechno! Žádný vnitřně opovrženihodný člověk nemohl by pak ještě obstát, tím méně mít zde na zemi úspěchy. Nastala by hned velká očista.

Vnitřně opovržení lidé by neužívali pozemských poct ani by nezaujímalí žádné úřady; neboť samotné rozumové vědění nesmí opravňovat k výkonu úřadu!

Tak by bylo plnění povinností neustále bezpodmínečnou radostí, každá práce požítkem, protože veškeré myšlení, veškeré jednání by bylo zcela proniknuto opravdovou, Bohem chtěnou láskou, která vedle neochvějného citění pro spravedlnost s sebou nese také věrnost. Věrnost sama ze sebe zůstává neměnná jako samozřejmost a nepovažuje to za zásluhu, která musí být odměněna.

Taková je podstata všeho působení v budoucí Bohem chtěné říši míru na zemi, avšak teprve tehdy, když bude temno vyhlazeno. —